REPREZENTAREA OLIMPICĂ LA ÎNALT NIVEL, OBIECTIVUL PRINCIPAL AL SPORTULUI ROMÂNESC DE PERFORMANȚĂ

STRĂLUCIREA MEDALIEI DE AUR NU POATE SĂ ACOPERE NEÎMPLINIRILE TIRULUI NOSTRU!

Participarea celor 5 trăgători români la Jocurile Olimpice de la Moscova, în probele de glonț și talere, s-a soldat cu îndeplinirea unui obiectiv de primă importanță, în proba de pistol viteză, cucerirea medaliei de aur de către Corneliu Ion și cu ocuparea locului 7 de către Marin Stan. În celelalte probe s-au înregistrat următoarele poziții : 11—15 la pușcă liberă 60 f.c. prin Mircea Ilca, 17 la pistol liber, prin Dan Iuga, și 19—23 la skeet prin Ioan Toman.

Proba de pistol viteză, din nou „punctul forte" al echipei

Specialiștii probei-fanion a tirului românesc, PISTOLUL VITEZĂ, și-au demonstrat încă o dată valoarea ridicată, competitivă la cel mai înalt nivel, acreditînd definitiv ideea că absența unei medalii la Montreal a fost un simplu accident și că, chiar dacă cineva ar mai fi tentat că creadă că „ghinioanele" tirului, în cele din urmă, tot munca de calitate — factorul esențial al progresului în orice domeniu — conduce invariabil la succes. După 24 de ani, **pistolul viteză aduce din nou un titlu olimpic mișcării noastre sportive, ridicînd palmaresul olimpic al probei la un total de 6 medalii, cucerite la ultimele 8 ediții ale J.O.** În momentul de față, proba este reprezentată de un sportiv de excepție, **Corneliu Ion** — poate cel mai bun trăgător român al tuturor timpurilor — și unul foarte bun, **Marin Stan**, pe care nesansa unui punct în minus l-a trimis, neașteptat, pe locul 7 ! Ambii sînt exemple de performeri care strălucesc cu deosebire la capitolele, **talent, muncă și gîndire** în direcția propriei pregătiri, căutînd și găsind mereu noi și noi mijloace de perfecționare. În același timp, ne facem datoria de a aminti pe specialiștii care au contribuit la formarea lui **Corneliu Ion : Gheorghe Corbescu**, primul antrenor și **Teodor Coldea**, actualul său îndrumător și profesor de la Clubul Steaua. Să nu uităm, nici că noul campion olimpic a avut șansa de a crește lîngă un mare trăgător, **Virgil Atanasiu**, și că are în spate anii îndelungați de eforturi și căutări, de experimente și de muncă ale unor inaintași străluciți, artizani cu totii ai școlii românești de pistol viteză, de notorietate mondială incontestabilă : **Stefan Petrescu**, actualmente antrenor emerit, **Gheorghe Lichiardopol, Ion Tripșa, Marcel Roșca, Dan Iuga.**

Consecințele nerespectării planurilor de pregătire

Pregătirea și prezentarea la examenul olimpic a trăgătorilor specializați în celelalte probe — PUȘCĂ, PISTOL LIBER, TALERE — au demonstrat, în schimb, existența unor deficiențe de fond, mai vechi, ale tirului nostru. Practic, aceste lipsuri s-au manifestat prin **neputința de a respecta în totalitate parametrii de pregătire stabiliți încă din 1977, pentru întregul ciclu olimpic pregătitor al Jocurilor de la Moscova și prin neîndeplinirea obiectivelor cifrice-jalon**, care trebuiau să asigure sportivilor din loturile olimpice lărgite un progres constant spre nivelul competitiv internațional. Faptul că, exceptînd pe tintașii de la pistol viteză, nici un alt trăgător nu s-a impus ca valoare certă, a creat mari probleme în alcătuirea loturilor și în desemnarea **titularilor** pînă în preajma plecării spre Moscova. S-a apelat atunci la soluții în extremis, surprinzătoare, ca acelea ale desemnării lui Mircea Ilca și Dan Iuga drept reprezentanți ai tirului românesc la pușcă liberă 60 f.c. și pistol liber. Criteriul ? Rezultate mai vechi, din timpul lui Mitlsci de un singur trăgător în loc de doi, iar în alte două (3×40 t și trap) de nici unul. Amintitele rezultate ale celor trei trăgători, Ilca, Iuga și Toman, l-au situat pe pozitii de mijloc clasamentelor.

Prima sursă a neîmplinirilor — calitatea necorespunzătoare a muncii antrenorilor

Să încercăm depistarea citorva cauze care au condus spre această necorespunzătoare stare de lucruri, afectînd astfel 5 probe olimpice. Nu o dată am insistat asupra lipsei de unitate în pregătirea **mai ales a trăgătorilor de pușcă.** Multe neajunsuri se refereau la faptul că antrenorii noștri nu reușesc cu nici un chip să **îmbunătățească evoluțiile pușcașilor la poziția în picioare și în genunchi, poziții determinante în obținerea unor cifre ridicate, de record, la 3×40 f. Și asta, în principal, pentru că antrenamentele se desfășoară, în continuare, după canoane învechite. Specialiștii noștri în probele de pușcă nu ne arată nicidecum acea necesară „sete de nou", acea dorință de a cunoaște și traduce în practică ultimele descoperiri în materie de tir din lume,** după modelul atît de lăudabil și la îndemînă al trăgătorilor de pistol viteză. Pe de altă parte, ei **nu caută să descopere prin propriile puteri metode originale de perfecționare și progres,** adaptate tipului de trăgător român. Sînt cît se poate de elocvente, în sprijinul acestei stări de lucruri, întîrzierile sau chiar inutilizarea datelor (excepționale ca importanță) puse la dispoziție de către brigada științifică interdisciplinară a I.E.F.S., condusă de ing. **Adrian Gagea.**

Un alt motiv al neîndeplinirii, în totalitate, a obiectivelor olimpice ale trăgătorilor nostri a fost **nerespectarea tuturor prevederilor planurilor de pregătire.** Printre altele, era prevăzută executarea pe parcursul fiecărui sezon a lecțiilor de pregătire fizică generală și specifică. Or, în anul olimpic, aceste antrenamente au fost executate numai în perioada de iarnă, renunțîndu-se la ele aproape total, pe măsura apropierii de iulie, luna concursului olimpic. La fel s-a întîmplat și cu alte genuri de antrenamente, psihologice sau de studiere a regulamentului, de pildă. Așa se face că, pe măsura trecerii timpului, sedințele de pregătire au început să semene perfect între ele, să nu mai albă capacitatea de a destepta interesul trăgătorului, transformîndu-se într-un cenușiu lanț de antrenamente de dragul antrenamentului, formale, stereotipe, constînd în trageresa cu nemiluita a cartușelor.

Probele de control n-au adus nici ele schimbările de conținut, n-au fost ceea ce trebuiau să fie, adică mijloace eficace de fortificare a psihicului, a capacității de stăpînire de sine. Au fost antrenori care au protestat chiar împotriva normelor de control și a probelor eliminatorii din unele competiții sub motivul absolut nejustificat, al suprasolicitării excesive a sportivilor. În consecință, atît Mircea Ilca cît și Dan Iuga sau Ioan Toman nu și-au putut controla mereu „cursele" evolutiilor lor olimpice, neavînd capacitatea de a se autoanaliza, foc cu foc. Urmarea : după serii bune au urmat serii slabe (Ilca — 98 p. în seria a 5-a, Iuga — 90 p și 91 p. în seriile a 2-a și a 4-a, Toman — cîte 23 t. în seriile a 6-a și a 8-a). Constient sau nu, antrenorii loturilor au renunțat astfel la un mijloc eficace de transformare a unui trăgător obisnuit într-unul de elită, adică într-un performer care trage cifre înalte atunci cînd trebuie, nu cînd se nimerește, așa cum se întîmplă cu tintașii noștri...

Încă un aspect care priveste munca antrenorilor de la loturi, Ioan Toman, de pildă, s-a pregătit și cu Ioan Neamțu și cu George Florescu, a efectuat deplasări și cu Ion Lovinescu și cu George Florescu sau Anatolie Săiceanu și a evoluat la Olimpiadă asistat de... Viorel Manciu ! Situația este mai generală, fluctuația de antrenori grevînd și ea performanțele trăgătorilor. La baza acestui fenomen stă faptul că nici unul dintre tehnicienii de la talere, pistol liber sau de la pușcă liberă nu s-a impus ca o personalitate fermă, care să-și susțină ideile și să le aplice cu perseverență în practică. În absența unei personalități ferme de antrenor coordonator, problemă pe care nici federația n-a rezolvat-o într-un mod adecvat, s-a creat un climat propice manifestării intereselor personale și lipsei de colaborare care, uneori s-au transformat în animozități, îngreunînd clar progresul performanțelor.

Date fiind toate aceste aspecte se poate afirma că principala vină a specialiștilor de la loturi privește nu atît cantitatea de muncă depusă cu elevii lor, cît calitatea procesului de pregătire asigurat de el, care n-a corespuns deloc în parte actualelor cerințe ale marii performante în tir

Federația și unele probleme de îndrumare și control

Alte carențe ale procesului de pregătire în vederea Jocurilor Olimpice aparțin, fără îndoială, federației de specialitate. Iată două dintre ele.

Programul competițional din sezonul 1980, de pildă, n-a venit, în măsura în care s-ar fi cuvenit, în sprijinul pregătirilor cît mai eficiente pentru concursul de la poligonul Mitisci. Cel mai adesea au fost organizate întreceri de slab nivel, datorită participării nelimitate. În cadrul lor aveau de învățat cîte ceva trăgătorii în formare — e adevărat — dar nu aceasta era prioritatea momentului. În mod normal, trăgătorii susceptibili de titularizare în loturile olimpice trebuiau să se întreacă mai mult între ei, pe standuri alăturate și nu prin... corespondență, participînd concomitent la concursuri diferite. Opinăm că **intîlnirile directe între candidații la titularizare sînt necesare, ele contribuind atît la afirmarea unuia sau altuia dintre trăgători** — cît, mai ales, la creșterea rezultatelor tuturor. Trebuie, în fine, să considerăm cu totii că întîlnirile între componenții aceluiași lot lărgit înseamnă tot atîtea prilejuri de fortificare a personalității trăgătorului. Evitarea unor asemenea întîlniri nu înseamnă altceva decît... tăierea crăcii de sub picioare!

S-ar mai putea reproșa federației și **lipsa de fermitate în controlul de competență a celor care au lucrat în subordinea sa**, lăsînd prea multă libertate de acțiune celor ce au muncit, în mod nemijlocit, cu sportivii din loturile olimpice. Or, acum, se vede că această orientare, bună în principiu, n-a fost corect aplicată, iar experimentul ratat. **Dacă federația ar fi intervenit mai decis în a impune** — ea însăși, în absența unor antrenori coordonatori fermi — **o concepție unitară de pregătire la toate loturile, dacă ar fi stăvilit fluctuația de cadre și diferendele dintre antrenori, rezultatele ar fi fost desigur altele, mai bune, mai apropiate de ceea ce dorim și putem.**

Faptul că în aceste condiții tirul a putut să cucerească o medalie de aur, obiectiv atît de greu de realizat în condițiile formidabilelor progrese din multe țări, demonstrează existența multor posibilități, fie prea puțin cunoscute, fie prea puțin valorificate. Lipsurile amintite nu sînt de nedepășit. Schimbarea de mentalitate din partea antrenorilor este un lucru greu, dar nu imposibil, or aici credem că se află punctul nevralgic principal al tirului românesc. Și dacă așa stau lucrurile, cei 4 ani ai noului ciclu olimpic înseamnă o perioadă suficientă de îndreptare a situației și de obținere a acelor rezultate care, după modelul pistolului viteză, să facă și celelalte probe olimpice de tir competitive pe plan internațional.

Radu TIMOFTE

Cu aurul cucerit la Moscova, Corneliu Ion *ridică la șase numărul medaliilor olimpice dobîndite de trăgătorii români de pistol viteză la ultimele 8 ediții ale Jocurilor : 2 de aur, 2 de argint și 2 de bronz*

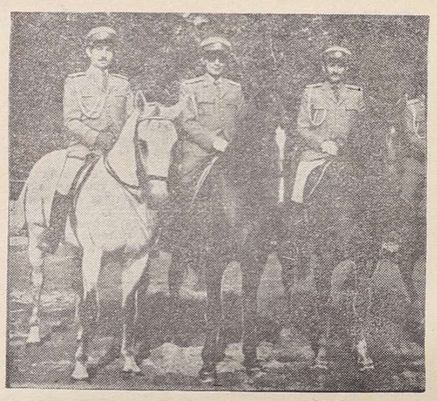

Echipa de dresaj a României (Dumitru Velicu, Petre Roșca, Anghel Donescu) *care a obținut medalia de bronz* Foto : V. BAGEAC

SUCCESUL CĂLĂREȚILOR — UN STIMULENT PENTRU RELANSAREA ECHITAȚIEI

Va însemna medalia de bronz realizată în întrecerile de dresaj, o platformă de lansare pentru călăria noastră ? Va fi locul 5 ocupat de specialiștii în obstacole un punct de plecare spre performanțe de nivel mai înalt ? — iată întrebările (le-am numi, cheie) care preocupă, în momentul de față, mica, dar inimoasa, lume a echitației noastre. Desigur, **pe plan moral aceste succese reprezintă un îndemnat pas înainte, o stringere de forțe, care ar putea contribui eficient și decisiv la înscrierea cu mai multă pregnanță a călăriei în circuitul internațional superior valoric, pentru că, deocamdată, trebuie să recunoaștem, posibilitățile ei reale nu depășesc, dintr-un anumit punct de vedere, planul mediu.**

Iată, de ce, această analiză nu se poate opri numai la aspectele de moment, adică la participarea la Olimpiadă, ci, pornind de aici, aduce în discuție situația în profunzime a acestui sport, care acum mai mult ca oricînd, are nevoie de un important tonic pentru a culege, în viitor, rezultate mai bogate.

Pregătirea tehnică și selecția

Fără îndoială (și acest lucru este imbucurător) **sportivii noștri nu sînt cu nimic inferiori nivelului de pregătire pe plan mondial, atît în ceea ce-i privește pe cei de la obstacole, cît și pe cei de la dresaj.** Concursurile anterioare Jocurilor Olimpice (mai ales, Kinskunhalasz și Praga-obstacole, Aachen-dresaj) sînt un argument în favoarea afirmației de mai înainte, iar Olimpiada a întregit această imgine. **Alexandru Bozan, Dumitru Velea, Ioan Popa și Dania Popescu** reprezintă plutonul de frunte, dar lor li se mai pot adăuga și alți sportivi.

Există deci în această direcție, — a pregătirii călăreților — reale posibilități, atît în ceea ce privește pe antrenicienii (**D. Hering, D. Velicu, P. Roșca,** s.a.), cît și pe sportivi cu talent și dorință de afirmare. **Din păcate, însă, aria acestora este prea restrînsă astfel că pentru selecție nu este nevoie de o activitate prea asiduă, cei „aleși" putînd fi numărați pe degetele de la o mînă !** Pentru J.O., spre exemplu, contribuția cluburilor a fost următoarea : Steaua — 5, C.S.M. Sibiu — 1, Bucovina Rădăuți — 1. **Nici în cazul campionatelor balcanice,** unde intră în competiție și juniorii și fetele, **nu există o lărgire a ariei de cuprindere :** se mai adaugă Dinamo și C.S.M. Craiova. În rest, nimic. Se poate, deci, pune întrebarea : ce se întîmplă la C.S.M. Iași, Venus Mangalia, Agricola Lugoj, A.S.A. Cluj-Napoca, asociații cu tradiție și posibilități ? Ce se întîmplă și, mai ales, ce se așteaptă ?

Dresajul, pe calc de dispariție ?

Dumitru Velicu, un excelent specialist în problemele dresajului afirmă, fără echivoc : „În ceea ce ne privește, avem avantajul că în Europa, spre exemplu, concurența se manifestă în întrecerile individuale, și nu în cele pe echipe. Noi am putea alcătui deci, o echipă, cu care ne-am putea situa oricînd între primele șase pe plan european. Dar, cum să realizăm aceasta cînd nu dispunem de ceea ce am numi o bază de practicanți ? Deocamdată problemele selecției nu există, atîta timp cît avem doar 3 dresori în toată țara !" Este cît se poate de exact : în toată țara nu există decît 3 specialiști în dresaj — **Anghel Donescu, Sorin Soveja și Dumitru Loneanu** (componenți ai clubului Steaua). Prezența în concurs la J.O. a lui **D. Velicu** și **P. Roșca** a reprezentat numai o soluție de moment, impusă de lipsa de experiență și de pregătire a cîtorva dintre cei mai tineri. Și, rezultatele acestei situații încep să iasă din ce în ce mai mult la iveală : **încet-încet, și pe plan balcanic pierdem din poziții, într-o competiție unde cu ani în urmă, călăreții noștri dominau cu autoritate.**

Satisfacție în dresaj aparmult mai greu decît la obstacole, deoarece pentru pregătirea unui cal se cer 7—8 ani de antrenament asiduu, ceea ce nu este puțin. De aceea, atenția cluburilor (exceptînd Steaua), a tehnicienilor se îndreaptă mai mult spre obstacole, utîndu-se (sau neglijîndu-se) că dresajul este, în fond, abecedarul călăriei. Să sperăm că „bronzul" olimpic va fi, totuși, un stimulent puternic.

Antrenamente continue. Dar cum, cînd și unde ?

La Jocurile Olimpice, specialiștii noștri în obstacole au dovedit că pot aborda și probe de mare dificultate, probe cu care, să recunoaștem, nu prea se întîlnesc în campionatul național și nici chiar la toate concursurile internaționale la care participă. Deci, și în acest caz **s-a făcut dovada unor reale posibilități.** Se poate mai mult ? Răspunsul poate fi, cu siguranță, afirmativ, dacă s-ar îndeplini o serie de condiții care grevează asupra ridicării nivelului performanțelor.

Dacă la dresaj, D. Velicu a concurat cu un cal salvat în extremis de... căruță, nici cei de la obstacole n-au o situație mai bună, fiind nevoiți să la startul pe cai în vîrstă, afectați de diverse maladii sau în plin process de reeducare, în urma unor deprinderi greșite. Cu toată strădania, cai mai buni decît Sonor, Prejmer, Licurici sau Fudul nu au existat. De ce ? Cauzele sînt multiple și diverse și multe dintre ele ar putea fi, în mai scurt timp, înlăturate. Antrenorul reprezentativei de obstacole, **Dumitru Hering** afirmă că **„principiul continuității în procesul de instruire nu poate fi respectat, în lunile lui de iarnă pregătirea fiind aproape cu totul stopată, datorită lipsei manejurilor".** Să mai adăugăm, totodată, că și absența **unor baze hipice agravează situația.** Au mai rămas în bune condiții doar cele de la Sibiu (afectată și ea de unele... dezefectări) și Craiova, în rest **totul reducîndu-se la improvizații, iar în București nu mai există nici una.**

Dar, în același timp, se **impune ridicarea calitativă a procesului de instruire** în toate **centrele de călărie** (modernizare, științifizare, acordare la cerințele pe plan international etc), **creșterea exigențelor în competițiile interne, prin sporirea dificultății concursurilor** (care acum sînt realizate la nivelul cailor mai slabi, deci nestimulative și necompetitive ducînd spre o scădere a interesului în pregătire), **care trebuie să poată asigura pregătirea călăreților și cailor pentru concursurile internaționale** (eliminîndu-se astfel unele situații în care membrii lotului preferă să se antreneze „în familie"), **structurarea unui calendar intern mai stimulativ și alcătuirea unuia international mai judicios cu adresă precisă pentru fiecare lot in parte.** Totodată, **se impune ca — pornind, toemai, de la greutățile în ceea ce privește preocuparea materialului cabalin —, cel existent să fie supus unui proces de pregătire mai atent și mai exigent, pentru depășirea stadiului de mediocritate.**

Așa cum arăta secretarul federației de specialitate, **Dumitru Nedelea,** printr-o mai bună **conlucrare cu M.A.I.A.** s-ar **putea crea pe lîngă herghelille existente, centre hipice, dotate cu tot ce este necesar fant care ar facilita și selectarea mai judicioasă a materialului cabalin și pregătirea în condiții optime a unor performeri de valoare.** Un aspect pe care-l supunem atenției, mai ales că el poate conduce spre o evidentă redresare a echitației noastre.

În loc de concluzii

Succesele realizate de călăreții noștri la Olimpiadă nu trebuie să rămînă izolate, ci ele trebuie să reprezinte pentru toți acel stimulent necesar desfășurării unei munci mai atente, mai în profunzime și de perspectivă pentru îndepărtarea lipsurilor (care persistă de multă vreme) și crearea cu adevărat a condițiilor ca echitația românească să realizeze performante și mai mari, pe măsura tradițiilor și posibilităților ei reale.

Emanuel FANTÂNEANU

REPREZENTATIVA DE HANDBAL — PE PODIUM, DAR NU (așa cum a dorit) PE PRIMA TREAPTĂ!

● O evidentă revenire în rîndul celor mai bune formații din lume ● Un „complex" care poate fi depășit ● Prestații inegale de la un meci la altul, chiar de la o repriză la alta... ● Drumul început trebuie continuat cu fermitate și ambiție

La cea de a XXII-a ediție a Jocurilor Olimpice, reprezentativa masculină de handbal a României s-a clasat pe locul III. Ca și la München, în 1972, mai slab decît la Montreal, în 1976, oricum sub obiectivul pe care și l-a propus — locul I. Este, desigur, un unghi din care poți privi evoluția „tricolorilor" la Olimpiada de la Moscova. Nu este, însă, singurul, și în nici un caz nu poate deveni singular.

În timp ce la München — locul III și la Montreal — locul II selecționata noastră se afla la apogeul său valoric (Paris — 1970 și Berlin — 1974, locul I la campionatele mondiale), la Moscova handbalul românesc se prezenta după căderea de la „mondialele" găzduite de Danemarca, în 1978. Principala problemă era, deci, aceea a revenirii în elită și obiectivul fixat pentru J.O. — stimulator, mobilizator — a contribuit din plin la realizarea salutului de la locul VII la locul III în lume. Privit din ambele unghiuri și așezat **pe postamentul solid al realizărilor sale din perioada revenirii (noiembrie 1979) pînă la aceea a încheierii Olimpiadei (iulie 1980), timp în care a susținut 32 de intîlniri internaționale — dintre care 18 în deplasare — și a intîlnit absolut toate forțele handbalului mondial, realizînd 28 de victorii, un meci egal și pierzînd 3 meciuri, drumul „tricolorilor" apare ascendent, iar comportarea lor satisfăcătoare (mai ales prin prisma perspectivei), deși — repetăm — ei nu și-au realizat integral obiectivul asumat.**

Greul drum al revenirii pe podium

Eșecul de la „mondialele" daneze n-a produs derută în handbalul nostru. El a fost întens ajutat de către conducerea C.N.E.F.S. să-și depisteze la timp și în profunzime lacunele, să întreprindă măsurile necesare pentru a-și reface potențialul și a fructifica, din nou, marile resurse de care dispunem în această ramură sportivă. Oamenii handbalului s-au reunit și au alcătuit un vast plan de selecție, pregătire și testare a reprezentativei României, fixîndu-și îndrăznețul obiectiv de a cuceri medalia de aur la Jocurile Olimpice de la Moscova.

Îndeplinirea planului și — implicit — realizarea dezideratului au fost încredințate unui colectiv de tehnicieni. Este vorba de prof. univ **Ioan Kunst-Ghermănescu** — președintele F.R. Handbal, teoretician de prim rang în handbalul international, dar și om cu îndelungi state de practician, **Lascăr Pană** — antrenorul formației H. C. Minaur Baia Mare, cel care a ridicat această echipă pînă la nivelul unei reale forțe și care a lansat jucători de talia lui Marcel Voinea și Mihai Mironiuc, și **Nicolae Nedef** — antrenor federal, tehnician cu vastă experiență, unul dintre artizanii marilor victorii ale handbalului românesc.

Cei trei au chemat la verificări și, apoi, la pregătiri un numeros lot de jucători, adică tot ce avea mai bun la acea oră handbalul nostru. Desigur, și în această acțiune, ca și în altele, colectivul tehnic (din care au mai făcut parte metodistul **Mihai Cojocaru** și dr. **Constantin Serpe**) a fost ajutat de numerosi antrenori și activiști ai federației, de cluburile sportive cu echipe divizionare. De-a lungul timpului, dintre cei chemați aveau să fie aleși — pe baza calităților și a dorinței de a susține conștient greaua muncă de pregătire — 16 sportivi, ceilalți eliminîndu-se singuri prin acte de indisciplină sau lipsă de siguință, dar — din păcate — și din cauza unor accidentări nedorite (Cornel Penu, Mihai Mironiuc ș.a.).

Activitatea de pregătire s-a desfășurat pe baza unui plan care a urmărit citeva direcții importante : **mărirea volumului** (s-a lucrat de aproape trei ori mai mult decît în perioada campaniei pentru campionatele mondiale din Danemarca), **creșterea calității procesului instructiv-educativ** (noi metode, cu parametri ridicați, au augmentat nivelul științific al pregătirii, lecțiile caracterizîndu-se prin varietate și atractivitate, dar și prin creșterea continuă a exigențelor) și — îndeosebi — **stabilizarea unor sisteme de joc, de apărare și atac, în concordanță cu necesitățile impuse de ritmul înregistrat pe plan international, dar și bazate pe calitățile jucătorilor care compuneau lotul, pe caracteristicile handbalului românesc.**

Treaba n-a fost deloc ușoară, pregătirea începînd cu reticente perioade, a lecțiilor de antrenament, după cursul din Danemarca, o parte din încrederea lor în tehnicieni, nu acceptau efortul maximal, nefiind siguri de eficiența lui. Totul s-a topit însă în retorta ambițiilor stimulate permanent, a obiectivului descoperit de mobilizator de revenire pe podium și — mai ales — în atmosfera entuziastă creată de rezultatele primelor teste care evidențiau cu puterea de convingere a rezultatelor că **munca și numai munca poate readuce handbalul românesc în elita mondială.** Încet, încet, echipa și-a refăcut moralul, a aderat la volumul sporit de muncă, a participat conștient la eforturile de refacere a potențialului și și-a creat o sudură sufleteacă pe baza căreia operațiunea de omogenizare s-a putut efectua în condiții excelente.

Din acest punct, marcat de participarea la „Super-Cupa" campionilor mondiali și olimpici, drumul echipei reprezentative de handbal a României a fost permanent ascendent.

Un excelent sezon preolimpic

Primele cinci luni ale acestui an au fost dedicate amplificării pregătirilor. Conducerea tehnică și-a fixat ca teste „Trofeul Carpați" și „Trofeul Spania", competiții la care echipa noastră avea să se confrunte cu toate puterile handbalului, iar ca mijloace de verificare intermediare meciuri cu selecționata Bulgariei și cu formații de club din R.F. Germania.

La capătul fiecărei etape de pregătire, antrenorii au avut posibilitatea să urmărească procesele realizate, să-și îndrepte atenția și eforturile spre capitolele deficitare. S-a realizat astfel o echipă cu o nouă personalitate, cu un joc mobil în apărare și divers în atac.

Progresul reprezentativei a fost grevat însă de o nouă suită de accidentări care aveau să elimine din lot pe Cornel Penu și Mihai Mironiuc, sau aveau să țină departe de pregătiri — pentru perioade lungi și foarte lungi — pe Radu Voina, Vasile Stîngă, Werner Stöckl, Cezar Drăgănită, Cornel Durău ș.a. Astfel, procesul de omogenizare, de învățare pînă la automatizare a unor procedee a fost subminat de lantul accidentărilor.

În pofida acestor dificultăți, echipa României a apărut în sezonul preolimpic încă și mai puternică decît în iarna trecută. Ea n-a făcut decît un singur egal (cu Iugoslavia) în cele 13 partide amicale disputate, depășind campioana mondială — R.F. Germania, campioana olimpică — Uniunea Sovietică, precum și toate celelalte pretendente la un loc pe podiumul olimpic de la Moscova.

CLASAMENTUL FINAL LA J. O.

1. R.D. Germană, 2. U.R.S.S., 3. ROMÂNIA, 4. Ungaria, 5. Spania, 6. Iugoslavia, 7. Polonia, 8. Elveția, 9. Danemarca, 10 Algeria, 11. Cuba, 12. Kuweit.

CLASAMENTUL GOLGETERILOR

1. Jerzy Klempel (Polonia) 44 de goluri ; 2. Ernst Züllig (Elveția) 40 ; 3. VASILE STÎNGĂ (România) 36 ; 4. Jesus Agramente (Cuba) 34 ; 5. Pavle Jurina (Iugoslavia) 33 ; 6. Frank Wahl (R.D. Germană) 33 ; 7. Ahcene Djeffal (Algeria) 33 ; 8. Zsolt Kontra (Ungaria) 30 ; 9. Juan Prendes (Cuba) 30 ; 10. Aleksandr Anpilogov (U.R.S.S.) 29.

REZULTATELE OBȚINUTE DE ECHIPA ROMÂNIEI LA J.O. '80

20 iulie : România — Kuweit 32—12 ; 22 iulie : România — Algeria 26—18 ; 24 iulie : România — Iugoslavia 21—23 ; 26 iulie : România — U.R.S.S. 22—19 ; 28 iulie : România — Elveția 18—16 și 30 iulie : România — Ungaria 20—18.

Un singur meci pierdut a trimis echipa pe locul III...

Prestația de la Jocurile Olimpice a echipei noastre a fost oarecum inegală. Inegală nu numai de la meci la meci, ci chiar în cadrul aceleiași partide, adică de la o repriză la alta. Vom exemplifica cu întîlnirile susținute în compania Iugoslaviei, la 24 iulie, în care handbaliștii noștri au realizat un meci de nivel scăzut, și Uniunea Sovietică, la 26 iulie, în care „tricolorii" au avut o prestație excelentă, precum și cu rezultatele realizate pe reprize în principalele întîlniri susținute la J.O. : **9—12 și 12—11 cu Iugoslavia, 9—15 și 13—8 cu Uniunea Sovietică, 11—7 și 9—11 cu Ungaria !**

În general, însă, selecționata noastră a înregistrat un **important salt calitativ.** Ea are astăzi atuuri care o pot impune din nou în lumea handbalului și are — mai ales — perspective. La J.O. a pierdut un singur meci, cel cu Iugoslavia, fiind obligată să susțină finala mică. Ea a făcut parte din grupa cu cele mai înalte valori : ambele campioane olimpice — Iugoslavia (München) și Uniunea Sovietică (Montreal), Schimbarea de ultim moment a componentei grupelor a însemnat un handicap, pe care noi l-am suportat mai greu. Pregătind jocul pentru a-nume adversari a trebuit să-l întîlnim altii, fată de Iugoslavia avînd și un „complex", asa cum există multe în lumea sportului.

Deși „plavii" s-au dovedit a fi într-o pronunțată descendență valorică, ei fiind învinși chiar și de spanioli, handbaliștii noștri nu l-au putut întrece. Lăsînd la o parte rezultatul și chiar jocul rezultatelor care, apoi, ne-a luat șansa de a juca, totuși, finala mare, să scoatem în evidență faptul că în asprele jocuri de la J.O. au ieșit în evidență și cîteva carențe știute sau nestiute. Este vorba de **o prea mare stare de emotivitate, de scăderea potențialului unor jucători** (cazul lui Maricel Voinea), **de jocul neregulamentar al unora dintre echipieri în apărare** (Vasilache și Folker), **de diminuarea eficienței lui Stîngă prin neefectuarea „paravanului" protector** s.a. Acolo s-a sim.t mai mult faptul că pe extrema stîngă n-a existat înlocuitor pentru Maricel Voinea, că aripa dreaptă n-a putut să-și stabilizeze jocul, Marian Dumitru lipsind mult vreme din cauza unei accidentări, că pentru postul de pivot n-a existat decît o asemenea, o rezervă „de mesărie". Evident, din cele relatate se desprinde clar concluzia că în campania „mondialelor '82" **nivelul pregătirii trebuie continuu amplificat, indeosebi la cluburi unde trebuie insusit sistemul de apărare corect, că selecția pentru echipa națională continuă.**

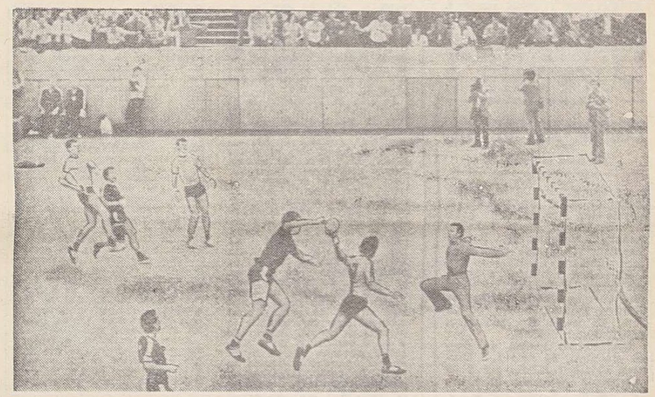

Fază din dramaticul meci U.R.S.S. — România în care handbaliștii români au cîștigat spectaculos și meritat pe... linia de sosire. În fotografie : Drăgănită (nr. 7) *s-a infiltrat pe extremă și, cu toată opoziția portarului Tiomin, va înscrie cel de al 21-lea gol al echipei noastre. Scor final : România — U.R.S.S. 22—19* Foto : Dragoș NEAGU

Olimpiada de la Moscova n-a adus sportivilor noștri ceea ce își doreau : medalia de aur. În schimb, ea a marcat cu putere **revenirea handbalului românesc în elita mondială și, îndeosebi, perspectivele de progres pe care le are.**

Perspective legate direct de **continuarea la cote mai înalte a activității de pregătire, de conștientizarea antrenamentelor, de eforturile cluburilor pentru ridicarea nivelului tehnic și al pregătirii fizice a tuturor jucătorilor,** pentru **descoperirea unor noi talente,** chiar pentru creșterea lor pe posturile deficitare ale echipei naționale, pentru **transformarea campionatului național intr-o școală a luptei și a ridicării măiestriei.**

Federația de specialitate trebuie să vegheze necontenit ca drumul inceput să fie urmat cu consecvență, să supravegheze procesul instructiv-educativ ce se desfășoară în secțiile cluburilor cu echipe divizionare, să-i stimuleze pe antrenorii de juniori să caute și să prezinte tineri de perspectivă.

Handbalul românesc și-a dovedit din nou resursele sale inepuizabile, valoarea școlii pe care a afirmat-o de multă vreme în lume. Este momentul ca oamenii acestei „familii" să-și stringă în continuare rîndurile și să pună umărul cu nădejde la realizarea procesului revenirii echipei naționale în fruntea ierarhiei.

Hristache NAUM